

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., soudkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudce JUDr. Pavla Slavíčka ve věci

žalobce

Ing. P. Z., narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Payerem
sídlem Korunní 957/35, 120 00 Praha 2

proti

žalovaným

1) Česká republika - Obvodní soud pro Prahu 6, IČO 00024431
sídlem 28. pluku 1533/29b, 100 83 Praha 10

2) JUDr. D. E., narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Zdeňkou Viktorovou,
sídlem Čs. armády 828/34, 160 00 Praha 6

o ochranu osobnosti,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. května 2018, č. j. 17 C 337/2017-125,

k odvolání žalobce proti doplňujícímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. dubna 2019, č. j. 17 C 337/2017-176,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10. května 2018, č. j. 17 C 337/2017-125, v rozsahu výroku I a III a doplňující rozsudek soudu prvního stupně ze dne 25. dubna 2019, č. j. 17 C 337/2017-176, **se zrušuje** a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně ze dne 10. května 2018, č. j. 17 C 337/2017-125, **se** ve výroku II a IV **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.A..

III. Žalobce je povinen zaplatit žalované 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 8 228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované 2) JUDr. Zdeňky Viktorové, advokátky.

Odůvodnění:

- Žalobce** se žalobou podanou dne 5. září 2016 domáhal proti žalovaným ochrany osobnosti v souvislosti s výsledkem jeho nezletilých dětí A. Z. (nar. xxx) a V. Z. (nar. xxx), který dne 9. září 2014 v opatrovnické věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 39 P 115/2008 provedla žalovaná 1) prostřednictvím žalované 2), a to naprosto necitlivým a hrubým způsobem, který pro děti znamenal zbytečnou psychickou trýzeň a vyvolal narušení rodinných vztahů žalobce s dětmi. Syn se v následujících dnech v důsledku traumatizujícího zážitku pomohl a dcera A. byla k žalobci v následujících dnech a měsících opakovaně vulgární. Žalovaná 2) pak do osobnostních práv žalobce zasáhla i tím, že podala na žalobce trestní oznámení poté, co ji vyzval k omluvě. Žalobce (po následně připuštěné změně žaloby), žádal, aby se mu žalovaná 1) i žalovaná 2) omluvily omluvami uvedenými níže pod bodem 4 odůvodnění tohoto rozsudku a dále žádal, aby soud určil (konstatoval), že předmětným výsledkem jeho nezletilých dětí a následky tohoto výsledku došlo k neoprávněnému zásahu do práva žalobce na ochranu osobnosti.
- Žalovaná 1)** navrhla zamítnutí žaloby. Namítala, že výsledky nezletilých dětí byly provedeny v rámci dokazování při výkonu pravomoci soudu, byly provedeny v souladu se zákonem a nemůže tak jít o neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce. Poukázala na to, že újma je dovozována z úředního postupu soudu při výsledku a nároky proti ní žalobcem uplatněné je třeba posuzovat podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), a vznesla proto i námitku promlčení dle ustanovení § 32 odst. 3 OdpŠk. V reakci na změněné znění omluvy namítla i nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce, neboť omluva je žalobcem požadována za újmu, kterou měly utrpět jeho nezletilé děti a nikoli žalobce.
- Žalovaná 2)** navrhla zamítnutí žaloby. Namítla nedostatek své pasivní věcné legitimace, neboť výsledek nezletilých prováděla jako soudkyně, nikoli jako soukromá osoba, případná odpovědnost za něj jí nemůže být přičitatelná. Současně nesouhlasí s tím, že by výsledek nezletilých byl veden z její strany nesprávně, a poukázala na konkrétní průběh opatrovnického řízení a poměry v rodině a povahu vztahů nezletilých dětí k žalobci. Pokud jde o trestní oznámení, nesporeovala jeho podání, ale namítala, že k jeho podání byla oprávněná, neboť situaci, kdy obdržela žalobcovu výzvu na svou domácí adresu, vnímala jako své ohrožení.
- Soud prvního stupně** rozsudkem ze dne 10. května 2018 rozhodl tak, že výrokem I zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vůči žalované 1) uložení povinnosti zveřejnit na svých veřejně přístupných internetových stránkách omluvu v níže uvedeném znění: „*Vážený pane inženýre, jménem Obvodního soudu pro Prahu 6 se Vám omlouvám za způsob provedení výsledku Vašich dětí dne 9. 9. 2014 v budově soudu v rámci opatrovnického řízení sp. zn. 39 P 115/2008, který pro ně znamenal psychickou újmu a trýzeň.*“, výrokem II zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované 2) zaslat mu písemnou omluvu v níže uvedeném znění: „*Vážený pane inženýre, omlouvám se Vám za snahu Vás kriminalizovat a zastrašit podáním trestního oznámení v souvislosti s mnou zaslouženou žádostí o omluvu za způsob vedení výsledku Vašeho syna V. a dcery A., provedeného v rámci opatrovnického řízení, vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 39 P 115/2008. Dále se Vám omlouvám za způsob mnou provedeného výsledku Vašich nezletilých dětí dne 9.9.2014 v budově soudu v rámci opatrovnického řízení sp. zn. 39 P 115/2008, který pro ně znamenal psychickou újmu a trýzeň.*“. Výrokem III uvedeného rozsudku uložil soud prvního stupně žalobci povinnost zaplatit žalované 1) na nákladech řízení částku 600 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku a výrokem IV pak uložil žalobci povinnost zaplatit žalované 2) k rukám její právní zástupkyně na nákladech řízení částku 14 581 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku. Doplňujícím rozsudkem ze dne 25. dubna 2019, rozhodl soud prvního stupně tak, že zamítl žalobu i v rozsahu návrhu na určení (konstatování), že výsledkem

nezletilých A. Z., narozené xxx, a V. Z., narozeného xxx, a následky tohoto výsledku došlo k neoprávněnému zásahu do práva žalobce na ochranu osobnosti.

5. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadených rozsudků, na něž se pro stručnost poukazuje.
6. Ve vztahu k žalované 1) soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobu je třeba posuzovat jako žalobu o náhradu nemajetkové újmy podle ustanovení § 31a OdpŠk. V tom případě však měl žalobce svůj nárok uplatnit před podáním žaloby u Ministerstva spravedlnosti, což však neučinil, navíc po změně žalobního žádání ze dne 3. května 2018 nemohlo být žalobě vyhověno i z toho důvodu, že ve věci není aktivně věcně legitimován. Po žalované 1) se totiž domáhá omluvy jako odčinění nemajetkové újmy, která měla vzniknout nikoli jemu, ale jeho nezletilým dětem.
7. Ve vztahu k žalované 2) pak soud prvního stupně uzavřel, že v rozsahu požadavku na odčinění nemajetkové újmy za způsob vedení výsledku nezletilých dětí není žalovaná 2) pasivně věcně legitimována, neboť výsledek prováděla jako soudkyně a její jednání je přičitatelné České republice. V rozsahu, kterým žalobce žádal odčinění nemajetkové újmy v souvislosti s trestním oznámením žalované 2) v souvislosti s tím, že žalobce zaslal žalované 2) výzvu k omluvě na adresu jejího bydliště, resp. slovy žalobního žádání omluvu za snahu kriminalizovat a zastrašit žalobce podáním trestního oznámení v souvislosti s žalobcem zaslouhou žádostí o omluvu za způsob vedení výsledku syna V. a dcery A. provedeného v rámci opatrovnického řízení vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 39 P 115/2008, pak soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná 2) trestní oznámení pro přečin zasahování do nezávislosti soudu dle ustanovení § 335 odst. 1 tr. zák., kterého se měl dopustit žalobce, podala, ale její jednání nelze vyhodnotit jako zásah do osobnostních práv žalobce, když žalobce se tvrzeného skutku (zaslání výzvy na domácí adresu žalované 2/) skutečně dopustil, což žalovaná mohla považovat za pokus ovlivňovat ji v souvislosti s jejím rozhodováním v opatrovnické věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 39 P 115/2008. Podání trestního oznámení tak zde bylo opodstatněné, přičemž je nerozhodné, že uvedená trestní věc byla posléze odložena. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl postupem podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř.; výši přiznané náhrady nákladů vypočetl u žalované 1) podle vyhl. č. 254/2015 Sb. a u žalované 2) podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif).
8. Žalobce rozsudky soudu prvního stupně napadl včasným a přípustným **odvoláním**. Nesouhlasí s právním závěrem soudu prvního stupně, že ve vztahu k žalované 1) má být věc posuzována podle OdpŠk. Žalobce se po žalované 1) nedomáhá náhrady škody, ale ochrany své osobnosti ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Avšak i pokud by byl názor soudu prvního stupně správný, pak sama okolnost, že předběžně nárok neuplatnil u Ministerstva spravedlnosti nemůže být žalobci k tíži, neboť požadavek na poskytnutí omluvy uplatnil u Obvodního soudu pro Prahu 6. Nebyl-li tento orgán příslušným, měl v souladu s ustanovením § 14 odst. 2 OdpŠk žádost postoupit příslušnému orgánu. Účinky předběžného uplatnění jsou i v tomto případě zachovány. Závěr soudu prvního stupně, že žaloba není důvodná pro nedodržení procesního postupu předvídaného OdpŠk, je věcně nesprávný. Správný není ani názor soudu prvního stupně, že žalobce není po úpravě žalobního žádání aktivně věcně legitimován, neboť způsobem výsledku nezletilých byla dotčena osobnostní práva nejen nezletilých, ale i žalobce jako jejich otce, byla porušena jeho přirozená práva, především práva na spravedlivý proces, lidskou důstojnost a rodinný život. Soudu prvního stupně pak vytýká i to, že se dostatečně nezabýval tvrzeními žalobce ohledně nesprávného úředního postupu při výsledku nezletilých a snahy žalobce o jeho nápravu, k čemuž navrhoval k důkazu provést stížnostní spis 32 St 70/2013, ale soud prvního stupně jej pro nadbytečnost neprovedl. Ve vztahu k žalované 2) pak nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o absenci její pasivní věcné legitimace. Způsob výsledku zvolený žalovanou 2) nebyl správný, nezletilé děti traumatizoval, nezletilý syn žalobce výsledek probřečel, což nepopírá ani žalovaná 2). Nesprávný postup žalované 2) plyne i ze stížnostního spisu, ten však soud prvního stupně odmítl k důkazu provést. Pokud jde o zásah do osobnostních práv podáním trestního oznámení, je závěr soudu prvního stupně minimálně předčasný, když ani neprovedl důkaz spisem Policie ČR, jak

navrhoval žalobce, a ani žalobce nevyslechl. Adresu žalované 2) žalobce zjistil z veřejných zdrojů, datum narození zjistil až v souvislosti s tímto sporem z podání žalované 2). Pokud jde o doplňující rozsudek soudu prvního stupně, žalobce upřesnil při jednání před odvolacím soudem, že nárok na určení (konstatování) zásahu směřuje jen proti žalované 1). Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně změnil a žalobě vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, popř. aby rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaná 1) se k odvolání žalobce vyjádřila až při jednání, rozhodnutí soudu prvního stupně považuje za věcně správná a navrhla jejich potvrzení a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.
10. Žalovaná 2) odvolání žalobce považuje za nedůvodné a navrhla potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav dostatečně, další důkazy nebylo třeba provádět, z procesní opatrnosti pak zopakovala své vyjádření k žalobě, kde se podrobně vyjadřuje k průběhu a zjištěním ze samotného opatrovníckému řízení a dává tak samotný výslech a chování nezletilých do souvislosti.
11. **Odvolací soud** přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně i doplňující rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce v rozsahu týkajícím se žalované 1) (výroky I a III rozsudku soudu prvního stupně a doplňující rozsudek soudu prvního stupně) je důvodné a v rozsahu týkajícím se řízení mezi žalobcem a žalovanou 2) (výroky II a IV rozsudku soudu prvního stupně) důvodné není.
12. **Ve vztahu k žalované 1)** soud prvního stupně dospěl k správnému závěru, že je třeba nároky uplatněné proti žalované 1), tedy České republice, posuzovat podle OdpŠk.
13. K tomu lze odkázat na závěry Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2016, sp. zn. 30 Cdo 4118/2015, uveřejněném pod č. 28/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Nejvyšší soud tam pod bodem 31 odůvodnění uvádí: „*Jakkoli v minulosti byla odpovědnost státu za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci dovozoována i z obecné úpravy ochrany osobnosti v občanském zákoníku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2011, sp. zn. 30 Cdo 5180/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2008, sp. zn. 30 Cdo 1638/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2005, sp. zn. 30 Cdo 1712/2004, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2009, sp. zn. 30 Cdo 2925/2006), byla tato praxe překonána rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. května 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněným pod č. 125/2011 Sb. rozh. obč., podle kterého nároky spadající pod zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném od 27. dubna 2006, nelze uplatnit z titulu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když úprava odpovědnosti státu za škodu v zákoně č. 82/1998 Sb. je zároveň speciální úpravou v oblasti ochrany osobnosti tam, kde bylo do těchto práv zasazeno při výkonu veřejné moci“.*
14. Soud prvního stupně však výše uvedený závěr nepromítl správně do svého postupu. Neměl totiž pak jednat s organizační složkou Obvodní soud pro Prahu 6, ale v souladu s ustanoveními § 6 odst. 2 písm. a) OdpŠk a § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. mělo v řízení za stát vystupovat Ministerstvo spravedlnosti.
15. Je přitom nerozhodné, že žalobce příslušnou organizační složku označil špatně. Označí-li žalobce organizační složku státu, která není příslušná za stát jednat, nejde totiž o vadu podání ani o nedostatek podmínky řízení, neboť ustanovení § 21a odst. 1 o. s. ř. kognentně stanoví, kdo vystupuje v řízení za stát, takže soud je povinen z úřední povinnosti správnou organizační složku zjistit a začít s ní (aniž by vydával usnesení o přibrání do řízení) jednat. Soud je povinen zjistit, která z organizačních složek je příslušná vystupovat za stát v konkrétním sporu nebo jiné právní věci, a tuto organizační složku přibrat do řízení (pokud se ho již neúčastní). Rozhodnutí o tom se nevydává; závěr soudu se projevuje v tom, že s určitou organizační složkou státu přestane jednat a začne jednat s jinou organizační složkou, která je příslušná za stát vystupovat. Otázka, která

organizační složka státu má za něj s ohledem na obsah a povahu sporu nebo jiné právní věci vystupovat před soudem, není také otázkou věcné legitimace. Jestliže soud takový postup nedodrží a nadále jedná s nesprávnou organizační složkou státu, jde o vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2004, sp. zn. 33 Odo 67/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. června 2005, sp. zn. 30 Cdo 629/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. srpna 2017, sp. zn. 21 Cdo 4639/2016, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. května 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016).

16. S ohledem na zmiňovanou jinou vadu řízení se pak odvolací soud ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 2) již dále nezabýval ostatními právními otázkami (srov. např. rozhodnutí ve věci Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 629/2005 či 30 Cdo 5848/2016).
17. **Ve vztahu žalobce a žalované 2)** si soud prvního stupně pro své rozhodnutí opatřil správná a postačující skutková zjištění, která odpovídajícím způsobem zhodnotil, a správné je i jeho právní posouzení.
18. Ze zjištění soudu prvního stupně, resp. již i z tvrzení žaloby lze bez jakýchkoli pochyb uzavřít, že výslech nezletilých dětí žalobce dne 9. září 2014 byl úkonem žalované 2) jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6. Účast žalované 2) jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6, která v tu dobu projednávala a rozhodovala opatrovnickou věc sp. zn. 39 P 115/2008, která se týkala nezletilých dětí žalobce, na výslechu nezletilých dětí žalobce zjevně nepostrádala místní, časový ani věcný (vnitřní účelový) vztah k plnění úkolů příslušného soudu jako soudu prvního stupně, naopak právě představovala plnění takových úkolů.
19. Žalovaná 2) vyslyšela nezletilé děti žalobce jako soudkyně Obvodního soud pro Prahu 6, jednala tak za uvedený soud, potažmo za stát, jehož organizační složkou soudy jsou (§ 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích). Podle ustanovení § 2914 věta první o. z. kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. A podle ustanovení § 167 o. z. pak právníkem osobu zavazuje dokonce i protiprávní čin, kterého se při plnění svých úkolů dopustil člen voleného orgánu, zaměstnanec nebo jiný její zástupce vůči třetí osobě. Podle ustanovení § 2894 odst. 2 o. z. se povinnost nahradit nemajetkovou újmu posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
20. I pokud by tedy žalovaná 2) jako soudkyně postupovala při výslechu nezletilých dětí žalobce nesprávně, vzhledem k zjevné absenci excesu by povinnost nahradit nemajetkovou újmu tím způsobenou na osobnostních právech vznikla státu, a to v režimu OdpŠk jako speciálního zákona.
21. Soud prvního stupně nepochybil, když k návrhu žalobce k důkazu neprovedl obsah spisu vedeného Policií ČR na podkladě trestního oznámení žalované 2). Mezi účastníky totiž nebylo sporu o to, že žalovaná 2) trestní oznámení podala, že jej podala pro podezření, že žalobce se dopustil přečinu zasahování do nezávislosti soudu dle ustanovení § 335 odst. 1 tr. zák., přičemž skutkem bylo to, že žalobce žalované 2) zaslal na domácí adresu, kterou si zjistil, výzvu sepsanou dne 3. února 2015, kterou žádal, aby se mu žalovaná 2) omluvila za to, jak vedla (prováděla) dne 9. září 2014 výslech jeho nezletilých dětí A. a V.. Sporů též nebylo o to, že takový dopis žalobce žalované 2) na domácí adresu poslal (bez uvedení data narození) a že žalobkyně v tu dobu jako soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 6 projednávala a rozhodovala opatrovnickou věc nezletilých dětí žalobce, že účastníkem řízení v předmětné věci byl tedy i žalobce, že v důsledku podání trestního oznámení žalovaná 2) oznámila předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 6, že je od toho momentu v předmětné věci podjatá. Sporů není ani o to, že trestní věc vedená Policií ČR z podnětu žalované 2) byla dne 29. června 2015 policejním orgánem pro nedůvodnost odložena. Tato skutková zjištění jsou pro rozhodnutí dostatečná a nebylo třeba provádět další dokazování.

22. Předpokladem vzniku občanskoprávních sankcí v podobě povinnosti odčinit újmu na zasažených hodnotách osobnosti fyzické osoby (člověka) je m. j. neoprávněnost (protiprávnost) zásahu, tedy jednání, které je v rozporu s právy a povinnostmi původce zásahu, stanovenými právním řádem.
23. Odvolací soud má ve shodě se soudem prvního stupně za to, že v daném případě tento předpoklad naplněn není, neboť žalovaná 2) podáním trestního oznámení nevybočila z mezí svých zákonem stanovených práv a povinností.
24. Oznámit skutečnosti, které mohou nasvědčovat trestnému činu, je právem toho, kdo se jimi cítí být ohrožen či poškozen, přičemž může jít dokonce i o povinnost. Pokud při výkonu takových práv či i povinností dojde k zásahu do osobnostních práv druhé osoby, není to hodnoceno jako zásah neoprávněný, s výjimkou případů, kdy ten, kdo oznámení podává, tento institut zneužije a dopustí se tak excesu. Vybočením z mezí takto stanovených práv a povinností v soudním řízení je zejména (například) křivé obvinění (§ 174 trestního zákona č. 140/1961 Sb., resp. § 345 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.), křivá výpověď (§ 175 trestního zákona č. 140/1961 Sb., resp. § 346 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.) nebo přestupek podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších změn a doplňků (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 14. dubna 2010, sp. zn. Cpjn 13/2007, uveřejněné pod číslem 54/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
25. Zde ke skutku, pro který žalovaná 2) podala trestní oznámení, došlo a žalované 2) jistě nelze upřít právo subjektivně vnímat napadané jednání žalobce jako nepřípustné působení na ni jako na soudkyni, která projednává věc, která se žalobce týká, a jako jednání, které je jí (protože na domácí adresu, byť se týká ve věci úřední) nepříjemné a vzbuzující obavy. Okolnost, že policejní orgán objektivně situaci hodnotil jinak a trestní oznámení pro nedůvodnost odložil, nečiní z jednání žalované 2) jednání protiprávní.
26. Požadavek žalobce na omluvu od žalované 2) tak v části, kdy omluvu žádá za způsob vedení výslechu žalobcových dětí, není důvodný pro nedostatek pasivní věcné legitimace a v části, kdy omluvu žádá za podání trestního oznámení, není důvodný pro absenci protiprávnosti jednání žalované 2).
27. Odvolací soud tak ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) rozsudek soudu prvního stupně v předmětném rozsahu, tj. co do výroků I a III, a dále co do doplňujícího rozsudku postupem podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a postupem podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) věc vrátil soudu prvního stupně v tomto rozsahu k dalšímu řízení. V tom bude v souladu s ustanovením § 6 OdpŠk a § 21a písm. b) o. s. ř. jednat s Českou republikou, za kterou bude vystupovat jako příslušná organizační složka Ministerstvo spravedlnosti (viz výše bod 14 odůvodnění tohoto rozsudku).
28. Dále tedy soud prvního stupně povede řízení (již jen) proti České republice, za níž bude vystupovat Ministerstvo spravedlnosti. Předmětem řízení bude požadavek žalobce na výše uvedenou omluvu a na určení (konstatování) neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce výsledkem žalobcových nezletilých dětí A. Z., narozené xxx, a V. Z., narozeného xxx, který se uskutečnil ve věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 39 P 115/2008 dne 9. září 2014, a následky tohoto výslechu.
29. Soud prvního stupně si po vrácení věci nejprve ujasní otázku splnění podmínek řízení, tedy konkrétně podmínku splnění (a nutnost splnění podmínky) předběžného uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti, ježž absenci zmínil v odůvodnění svého rozsudku, kdy rozhodně ale není správný závěr soudu prvního stupně, že absence tohoto uplatnění zakládá nedůvodnost žaloby vedoucí k zamítnutí žaloby, nýbrž vyžaduje (nejde-li o výjimky, kdy se předběžné projednání nároku nevyžaduje) postup podle ustanovení § 104 odst. 2 o. s. ř. Neopomene přitom přihlídnout k žalobcem zmíněnému ustanovení § 14 odst. 2 OdpŠk. Shledá-li podmínky řízení za splněné, vyzve žalovanou Českou republiku – Ministerstvo spravedlnosti k vyjádření k žalobě a spolu

s žalobou a její změnou jí zašle na vědomí oba své rozsudky a tento rozsudek odvolacího soudu (s informací, že jsou zasílány jen na vědomí) a vyhotoví písemné znění usnesení o přípuštění změny a doručí je žalované České republice – Ministerstvo spravedlnosti, se kterou pak dál standardním způsobem povede „od počátku“ řízení. Soud prvního stupně je právním názorem odvolacího soudu vázán (§ 226 odst. 2 o. s. ř.).

30. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 2) odvolací soud ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně v rozhodném rozsahu, tj. co do výroků II a IV, postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, když věcně správný je i nákladový výrok. Řízení mezi žalobce a žalovanou 2) se tímto končí.
31. O **nákladech odvolacího řízení** ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 2) tak rozhodl odvolací soud postupem dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř.; v odvolacím řízení plně úspěšné žalované 2) náleží plná náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Tyto sestávají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem dne 19. října 2019) v sazbě 3 100 Kč/úkon dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., a dvou paušálních náhrad po 300 Kč dle § 13 odst. 4 cit. vyhl., a dále z DPH (§ 137 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.) v sazbě 21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Celkem tedy náleží žalované 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení částka ve výši 8 228 Kč. Lhůta k plnění je stanovena podle ustanovení § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění pak podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř., a to v obou případech ve spojení s ustanovením § 211 o. s. ř.
32. O nákladech i tohoto odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) rozhodne soud prvního stupně v rozhodnutí, kterým se věc u něho bude končit (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti výroku II tohoto rozsudku v rozsahu, kterým byl potvrzen výrok II rozsudku soudu prvního stupně o věci samé, **je dovolání** přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Ve zbývajícím rozsahu (výroky I a III tohoto rozsudku a výrok II tohoto rozsudku v rozsahu, kterým byl potvrzen výrok II rozsudku soudu prvního stupně) **dovolání přípustné není** (§ 238 odst. 1 písm. h/, k/ o. s. ř.).

Praha 19. září 2019

JUDr. Veronika Křest'ánová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu